

ЧЕТВЕРТИЙ ДОДАТКОВИЙ ПРОТОКОЛ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОЇ КОНВЕНЦІЇ ПРО ВИДАЧУ ПРАВОПОРУШНИКІВ

Держави – члени Ради Європи, які підписали цей Протокол, вважаючи, що метою Ради Європи є досягнення більшої єдності між її членами;

бажаючи посилити свою індивідуальну і колективну спроможність реагування на злочини;

беручи до уваги положення Європейської конвенції про видачу правопорушників (ETS No. 24), відкритої для підписання в м. Париж 13 грудня 1957 року (далі – Конвенція), а також трьох додаткових протоколів до неї (ETS Nos. 86 і 98, CETS No. 209), учинених у м. Страсбург 15 жовтня 1975 року, 17 березня 1978 року та 10 листопада 2010 року відповідно;

вважаючи за доцільне модернізувати низку положень Конвенції та доповнити її в деяких аспектах з урахуванням розвитку міжнародного співробітництва у кримінальних справах з часу набрання чинності Конвенцією та додатковими протоколами до неї;

домовились про таке:

Стаття 1 – Строки давності

Стаття 10 Конвенції замінюється такими положеннями:

«Строки давності

1. Видача не дозволяється, якщо закінчилися строки давності переслідування чи покарання особи, видача якої запитується, відповідно до законодавства запитуючої Сторони.

2. У видачі не може бути відмовлено на підставі того, що закінчилися строки давності переслідування чи покарання особи, видача якої запитується, відповідно до законодавства запитуваної Сторони.

3. Будь-яка держава під час підписання або передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження чи приєднання може заявити, що вона залишає за собою право не застосовувати пункт 2:

а) у разі, коли запит про видачу стосується правопорушень, стосовно яких ця держава має юрисдикцію відповідно до її кримінального законодавства; та/або

b) якщо її внутрішнє законодавство прямо забороняє видачу в разі, коли закінчилися строки давності переслідування чи покарання особи, видача якої запитується, відповідно до її законодавства.

4. Під час визначення того, чи закінчилися строки давності переслідування або покарання особи, видача якої запитується, відповідно до її законодавства, будь-яка Сторона, що зробила застереження згідно з пунктом 3 цієї статті, враховує відповідно до її законодавства будь-які дії або події, які мали місце в запитуючій Стороні, тією мірою, якою аналогічні дії або події мають наслідком переривання або зупинення перебігу строку давності в запитуваній Стороні.»

Стаття 2 – Запит та підтвердні документи

1. Стаття 12 Конвенції замінюється такими положеннями:

«Запит та підтвердні документи

1. Запит складається у письмовій формі. Він подається Міністерством юстиції або іншим компетентним органом запитуючої Сторони Міністерству юстиції або іншому компетентному органу запитуваної Сторони. Держава, яка бажає призначити інший компетентний орган, ніж Міністерство юстиції, повідомляє про свій компетентний орган Генеральному секретарю Ради Європи під час підписання або передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження чи приєднання, а також про будь-які наступні зміни, пов'язані з її компетентним органом.

2. До запиту додають:

a) копію рішення про визнання винним та визначення покарання або постанову про утримання під вартою чи ордер на арешт або інше розпорядження, яке має таку саму силу і видане відповідно до процедури, передбаченої законодавством запитуючої Сторони;

b) виклад правопорушень, за які вимагається видача. Час і місце їх вчинення, їх юридична кваліфікація і посилання на відповідні правові положення, включаючи положення стосовно строку давності, зазначаються якнайточніше; та

c) копію відповідних законодавчих актів або, коли це неможливо, виклад відповідного закону і, по можливості, якнайточніший опис особи, видача якої запитується, а також будь-яку іншу інформацію, яка може сприяти її ідентифікації, встановленню громадянства і місця перебування.»

2. Стаття 5 Другого додаткового протоколу до Конвенції не застосовується між Сторонами цього Протоколу.

Стаття 3 – Спеціальне правило

Стаття 14 Конвенції замінюється такими положеннями:

«Спеціальне правило

1. Видана особа не може бути піддана арешту, переслідуванню, суду, засуджена або затримана з метою виконання покарання чи постанови про утримання під вартою, її свобода також не може бути обмежена з будь-яких інших підстав за будь-яке правопорушення, вчинене до її видачі, крім правопорушення, за яке її було видано, за винятком таких випадків:

а) коли Сторона, яка її видала, на це згодна. Запит про надання згоди подається разом з документами, зазначеними у статті 12, та протоколом будь-якої заяви, зробленої виданою особою у зв'язку з відповідним правопорушенням. Згода надається, якщо правопорушення, у зв'язку з яким вона запитується, є таким, що тягне за собою видачу відповідно до положень цієї Конвенції. Рішення приймається якнайшвидше і не пізніше 90 днів після отримання запиту про надання згоди. У разі неможливості для запитуваної Сторони дотриматися строку, зазначеного у цьому пункті, вона повідомляє про це запитуючій Стороні, зазначаючи при цьому причини затримки та орієнтовний час, необхідний для прийняття рішення;

б) коли така особа, маючи можливість залишити територію Сторони, якій вона була видана, не зробила цього впродовж 30 днів після її остаточного звільнення або, залишивши цю територію, знову туди повернулася.

2. Запитуюча Сторона може, однак:

а) здійснювати досудові розслідування без застосування заходів, що обмежують особисту свободу відповідної особи;

б) вживати будь-яких заходів, необхідних відповідно до її законодавства, для запобігання будь-яким правовим наслідкам закінчення строку давності, включаючи заочне провадження;

с) вживати будь-яких заходів, необхідних для випровадження цієї особи зі своєї території.

3. Будь-яка держава під час підписання або передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження чи приєднання або в будь-який час пізніше може заявити, що, відступаючи від положень пункту 1, запитуюча Сторона, яка зробила таку саму заяву, може, коли запит про надання згоди надіслано згідно з підпунктом «а» пункту 1, обмежити особисту свободу виданої особи за умови, що:

а) запитуюча Сторона одночасно із запитом про надання згоди відповідно до підпункту «а» пункту 1 або пізніше повідомляє дату, коли вона має намір застосувати такі обмеження; та

б) компетентний орган запитуваної Сторони явно підтверджує отримання такого повідомлення.

Запитувана Сторона може висловити своє заперечення щодо такого обмеження в будь-який час, що тягне за собою зобов'язання запитуючої Сторони негайно припинити обмеження, в тому числі, де це можливо, шляхом звільнення виданої особи.

4. У разі, коли кваліфікація правопорушення, в якому обвинувачують особу, змінюється під час розгляду справи, видана особа може переслідуватися або засуджуватися тією мірою, якою нова кваліфікація правопорушення свідчить про те, що за своїм складом воно є правопорушенням, що тягне видачу.»

Стаття 4 – Видача третій державі

Текст статті 15 Конвенції стає пунктом 1 цієї статті і доповнюється таким другим пунктом:

«2. Запитувана Сторона приймає рішення про надання згоди, зазначеної в пункті 1, якомога швидше і не пізніше ніж через 90 днів після отримання запиту про надання згоди та, у відповідних випадках, документів, зазначених у пункті 2 статті 12. У разі неможливості для запитуваної Сторони дотриматися строку, передбаченого в цьому пункті, вона інформує запитуючу Сторону, зазначаючи причини затримки і орієнтовний час, необхідний для прийняття рішення.»

Стаття 5 – Транзитне перевезення

Стаття 21 Конвенції замінюється такими положеннями:

«Транзитне перевезення

1. Транзитне перевезення через територію однієї з Договірних Сторін дозволяється на запит про транзитне перевезення за умови, що відповідне правопорушення не розглядається Стороною, у якої запитується дозвіл на транзитне перевезення, як правопорушення політичного або суто військового характеру з урахуванням статей 3 і 4 цієї Конвенції.

2. Запит про транзитне перевезення повинен містити таку інформацію:

а) ідентифікаційні дані особи, яка підлягає видачі, у тому числі її громадянство або громадянства за наявності;

б) орган, що запитує транзитне перевезення;

в) існування ордера на арешт або іншої постанови, що має таку саму юридичну силу, або рішення суду, що підлягає виконанню, а також підтвердження того, що особа підлягає видачі;

г) характер і юридичну кваліфікацію правопорушення, включаючи максимальне покарання, або покарання, призначене в остаточному рішенні;

е) опис обставин, за яких правопорушення було вчинено, включаючи час, місце та ступінь участі розшукуваної особи.

3. У разі незапланованої посадки запитуюча Сторона негайно підтверджує, що один з документів, зазначених у підпункті «а» пункту 2 статті 12, існує. Це повідомлення має силу запиту про тимчасовий арешт

згідно зі статтею 16, і запитуюча Сторона подає запит про транзитне перевезення Стороні, на території якої ця посадка відбулася.

4. У транзитному перевезенні громадянина країни, в якій запитується дозвіл на транзитне перевезення, в розумінні статті 6 Конвенції, може бути відмовлено.

5. Будь-яка держава під час підписання або передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження або приєднання може заявити, що вона залишає за собою право надавати дозвіл на транзитне перевезення особи тільки за деяких або за всіх умов, за яких вона дозволяє видачу.

6. Транзитне перевезення виданої особи не здійснюється через будь-яку територію, де існують підстави вважати, що її життя або свобода можуть опинитися під загрозою на підставі її раси, релігії, національної приналежності або політичних переконань.»

Стаття 6 – Канали та засоби зв'язку

Конвенція доповнюється такими положеннями:

«Канали та засоби зв'язку

1. Для цілей Конвенції повідомлення можуть бути передані за допомогою електронних або будь-яких інших засобів зв'язку, що забезпечують передачу доказів у письмовій формі, відповідно до умов, що дозволяють Сторонам пересвідчитися в їх автентичності. У будь-якому випадку відповідна Сторона надає на запит і в будь-який час оригінали або засвідчені копії документів.

2. Використання Міжнародної організації кримінальної поліції (Інтерпол) або дипломатичних каналів не виключається.

3. Будь-яка держава під час підписання або передачі на зберігання своєї ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження або приєднання може заявити, що для цілей статті 12 і підпункту «а» пункту 1 статті 14 Конвенції вона залишає за собою право вимагати оригінал або засвідчену копію запиту та підтвердних документів.»

Стаття 7 – Зв'язок з Конвенцією та іншими міжнародними документами

1. Терміни й вислови, що вживаються в цьому Протоколі, тлумачаться у розумінні Конвенції. Стосовно Сторін цього Протоколу положення Конвенції застосовуються *mutatis mutandis* тією мірою, якою вони сумісні з положеннями цього Протоколу.

2. Положення цього Протоколу не перешкоджають застосуванню пунктів 2 і 3 статті 28 Конвенції щодо зв'язку між Конвенцією та двосторонніми чи багатосторонніми угодами.

Стаття 8 – Дружнє вирішення

Конвенція доповнюється такими положеннями:

«Дружнє вирішення

Європейський комітет з проблем злочинності Ради Європи інформують про застосування Конвенції та додаткових протоколів до неї і вживає всіх необхідних заходів для сприяння дружньому вирішенню будь-яких складних питань, які можуть виникнути під час їх тлумачення та застосування.»

Стаття 9 – Підписання і набрання чинності

1. Цей Протокол є відкритим для підписання державами – членами Ради Європи, які є Сторонами Конвенції або підписали її. Він підлягає ратифікації, прийняттю або затвердженню. Сторона, яка підписала цей Протокол, не може здійснювати його ратифікацію, прийняття або затвердження, крім випадків коли вона вже ратифікувала, прийняла чи затвердила Конвенцію або робить це одночасно. Ратифікаційні грамоти, документи про прийняття або затвердження передаються на зберігання Генеральному секретарю Ради Європи.

2. Цей Протокол набирає чинності у перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного строку з дати передачі на зберігання третьої ратифікаційної грамоти або документа про прийняття чи затвердження.

3. Щодо будь-якої Сторони, яка підписує Протокол та в подальшому здає на зберігання ратифікаційну грамоту або документ про прийняття чи затвердження, цей Протокол набирає чинності у перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного строку з дати передачі на зберігання.

Стаття 10 – Приєднання

1. Будь-яка держава, яка не є членом, але приєдналася до Конвенції, може приєднатися до цього Протоколу після набрання ним чинності.

2. Таке приєднання здійснюється шляхом передачі на зберігання документа про приєднання Генеральному секретарю Ради Європи.

3. Щодо будь-якої держави, яка приєдналася, цей Протокол набирає чинності у перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного строку з дати передачі на зберігання документа про приєднання.

Стаття 11 – Сфера дії у часі

Цей Протокол застосовується до запитів, отриманих після набрання чинності Протоколом між відповідними Сторонами.

Стаття 12 – Територіальне застосування

1. Будь-яка держава під час підписання або передачі на зберігання ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження чи приєднання може визначити територію або території, на які поширюється дія цього Протоколу.

2. Будь-яка держава в будь-який момент пізніше шляхом подачі заяви Генеральному секретарю Ради Європи може поширити дію цього Протоколу на будь-яку іншу територію, визначену в заяві. Щодо такої території Протокол набирає чинності у перший день місяця, що настає після закінчення тримісячного строку з дати отримання такої заяви Генеральним секретарем.

3. Будь-яка заява, зроблена відповідно до двох попередніх пунктів, щодо будь-якої території, визначеної у такій заяві, може бути відкликана шляхом надіслання повідомлення Генеральному секретарю Ради Європи. Відкликання набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення шестимісячного строку з дати отримання такого повідомлення Генеральним секретарем.

Стаття 13 – Заяви і застереження

1. Застереження, зроблені державою щодо положень Конвенції та додаткових протоколів до неї, які не змінені цим Протоколом, застосовуються також до цього Протоколу, крім випадків, коли держава під час підписання, передачі на зберігання ратифікаційної грамоти, документа про прийняття, затвердження або приєднання не заявила про інше. Те саме застосовується до будь-якої заяви, зробленої стосовно або на підставі будь-якого положення Конвенції та додаткових протоколів до неї.

2. Застереження і заяви, зроблені державою щодо будь-якого положення Конвенції, яке змінено цим Протоколом, не застосовуються у відносинах між Сторонами цього Протоколу.

3. Жодні застереження не можуть бути зроблені до положень цього Протоколу, за винятком застережень, передбачених у пункті 3 статті 10 та пункті 5 статті 21 Конвенції, з поправками, внесеними цим Протоколом, і в пункті 3 статті 6 цього Протоколу. Взаємність може бути застосована до будь-якого зробленого застереження.

4. Будь-яка держава може повністю або частково відкликати застереження чи заяву, зроблені нею відповідно до цього Протоколу, шляхом

надіслання повідомлення Генеральному секретарю Ради Європи, яке набирає чинності з дати його отримання.

Стаття 14 – Денонсація

1. Будь-яка Сторона може денонсувати цей Протокол у тому, що її стосується, шляхом надіслання повідомлення Генеральному секретарю Ради Європи.

2. Така денонсація набирає чинності в перший день місяця, що настає після закінчення шестимісячного строку з дати отримання повідомлення Генеральним секретарем Ради Європи.

3. Денонсація Конвенції автоматично спричиняє денонсацію цього Протоколу.

Стаття 15 – Повідомлення

Генеральний секретар Ради Європи повідомляє державам – членам Ради Європи та будь-якій державі, яка приєдналася до цього Протоколу, про:

- a) будь-яке підписання;
- b) передачу на зберігання будь-якої ратифікаційної грамоти чи будь-якого документа про прийняття, затвердження або приєднання;
- c) будь-яку дату набрання чинності цим Протоколом відповідно до статей 9 і 10;
- d) будь-яке застереження, зроблене відповідно до пункту 3 статті 10 і пункту 5 статті 21 Конвенції, з поправками, внесеними цим Протоколом, а також пункту 3 статті 6 цього Протоколу, і будь-яке відкликання такого застереження;
- e) будь-яку заяву, зроблену відповідно до пункту 1 статті 12 і пункту 3 статті 14 Конвенції, з поправками, внесеними цим Протоколом, а також статті 12 цього Протоколу, і будь-яке відкликання такої заяви;
- f) будь-яке повідомлення, отримане відповідно до положень статті 14, і дату, з якої денонсація набирає чинності;
- g) будь-який інший акт, заяву, повідомлення або інформацію, пов'язані із цим Протоколом.

На посвідчення чого ті, що підписалися нижче, належним чином на те вповноважені представники, підписали цей Протокол.

Учинено в м. Відень 20 вересня 2012 року англійською і французькою мовами, при цьому обидва тексти є рівноавтентичними, в одному примірнику, який зберігається в архіві Ради Європи. Генеральний секретар Ради Європи надсилає засвідчені копії цього Протоколу кожній державі, яка є членом Ради Європи, і державам, що не є членами Ради Європи, які приєдналися до Конвенції.